REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Zadarska 1 i 3, Riva 18

Posl. br.: 6. P – 940/2009 – 80

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Trgovački sud u Rijeci, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Tamari Jugo, u pravnoj stvari tužitelja – protutuženika **STEČAJNA MASA IZOGRADNJA d.o.o. u stečaju, Rijeka,** Kudej 3, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ratko Miklaušić, odvjetnik u Rijeci, Ciottina 20, protiv tuženika - protutužitelja **TIHA d.o.o. Šilo,** Brdo 12, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vukić i dr. iz Rijeke, N. Tesle 9/V-VI, radi naknade štete u iznosu od 209.462,36 kn i protutužbe radi isplate iznosa od 134.065,50 kn s kamatom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 21. prosinca 2011. godine u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja – protutuženika te zamjenika punomoćnika tuženika – protutužitelja, 4. siječnja 2012. godine

p r e s u d i o j e

I. **Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:**

„Dužan je tuženik isplatiti tužitelju naknadu štete u ukupnom iznosu od 209.462,36 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od 51.354,68 kn od 3. travnja 2003. godine, na iznos od 27.000,00 kn od 1. travnja 2003. godine, na iznos od 48.000,00 kn od 10. veljače 2003. godine te na iznos od 83.107,68 kn od 5. lipnja 2003. godine do isplate po stopi od 15% godišnje od dospijeća svakog pojedinog iznosa do 31. prosinca 2007. godine, a od 1. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, kao i naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak, sve u roku od 15 (petnaest) dana pod prijetnjom ovrhe.“

II. Utvrđuje se da postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda tuženika – protutužitelja kao stečajnog vjerovnika prema tužitelju – protutuženiku kao stečajnom dužniku u iznosu od 49.065,50 kn.

III. Nalaže se tužitelju – protutuženiku da plati tuženiku – protutužitelju iznos od 63.055,80 kn na ime prouzročenog parničnog troška u roku od 8 (osam) dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika – protutužitelja za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 39.360,00 kn kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Ukida se u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovrv – 2967/2003 od 24. lipnja 2003. godine.

II. Utvrđuje se da je protutužba povučena u iznosu od 85.000,00 kn.

III. Odbacuje se protutužbeni zahtjev u dijelu u kojem tuženik – protutužitelj traži utvrđenje postojanja tražbine drugog višeg isplatnog reda tuženika – protutužitelja kao stečajnog vjerovnika prema tužitelju – protutuženiku kao stečajnom dužniku, koja se odnosi na zakonsku zateznu kamatu koja teče po stopi od 15% godišnje, kako slijedi:

- na iznos od 15.183,33 kn od 16. studenog 2002. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 2.784,04 kn od 1. prosinca 2002. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 15.289,80 kn od 5. prosinca 2002. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 2.529,67 kn od 11. prosinca 2002. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 3.445,96 kn od 26. siječnja 2003. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 3.445,96 kn od 4. travnja 2003. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 1.722,98 kn od 8. travnja 2003. godine do 30. studenog 2007. godine,
- na iznos od 4.661,76 kn od 12. travnja 2003. godine do 30. studenog 2007. godine.

Obrazloženje

Tužitelj je 19. ožujka 2004. godine podnio tužbu pred ovim sudom protiv tuženika radi naknade štete u iznosu od 209.462,36 kn s kamatom. Obrazlaže da su tužitelj i tuženik 14. listopada 2002. godine sklopili Ugovor o građenju br. 337/5-1/2002, kojim se tuženik, kao izvoditelj obvezao izvesti za tužitelja kao naručitelja stolarske radove u ukupnoj vrijednosti od 425.779,20 kn (bez PDV-a)

stručno i solidno, s rokom završetka najkasnije do 30. studenog 2002. godine. Prema čl. 14. Ugovora, tuženik se obvezao u garantnom roku otkloniti sve nedostatke nastale njegovom krivnjom, s time da započne s otklanjanjem u roku od 8 dana po pozivu naručitelja.

Radovi su se trebali izvesti na stambenoj građevini na zč. 2012/2 i 2013/2 k.o. Krk – grad, investitora Agencija za pravni promet i posredovanje nekretninama – APN, Zagreb.

Iako je tužitelj izvršio svoju ugovornu obvezu isplate cijene i to Ugovorom o prijenosu potraživanja sklopljenim 5. studenog 2002. godine, tuženik je kasnio s izvođenjem radova.

Kako tuženik nije postavio svu vanjsku stolariju na objekt i time zatvorio otvore objekta, dolaskom zime, a time hladnoće i vlage, došlo je do oštećenja unutrašnjosti objekta u kojem su bili izvedeni ličilački radovi, sukladno dinamici plana izgradnje, pa je došlo do smrzavanja broje, promjene, te dizanja i ljuštenja boje.

Stoga je tužitelj morao ponovno angažirati Soboslikarsko – ličilački obrt Marijan Goricaj radi ponovnog ličenja 80% stanova u zgradama sa materijalom kojeg je dao tužitelj, s time da su prethodno radnici tužitelja obavili struganje boje.

Tužiteljevi radnici su taj posao radili dvadeset radnih dana i to pet radnika (Borislav Jurčević, Željko Lukić, Ilija Raštigorac, Bernard Baštijanović i Vjekoslav Čalušić). Satnica radnika je bruto iznos od 48,00 kn, što ukupno iznosi 48.000,00 kn.

Soboslikaru je tužitelj za ponovno gletanje i ličenje platio 51.354,68 kn, dok je materijal tužitelj platio osobno Trgovini Krk d.d. u iznosu od 27.000,00 kn.

Nadzor nad građenjem predmetnog objekta obavljao je Capital ing d.o.o. Zagreb, koji je upoznat s naprijed navedenim.

Nadalje, tužitelj je tuženiku ukazao na nedostatke u postavljenoj stolariji te je tuženik dopisom od 2. lipnja 2003. godine zatražio Zapisnik s primjedbama na radove, a da bi već 5. lipnja 2003. godine obavijestio tužitelja da je nedostatke otklonio.

Međutim, nedostaci nisu otklonjeni. Stolarija koju je postavio tuženik se rasušila, ispucala, grilje nisu u vodoravnom položaju već „vise", prozori su nedovoljno zabrtvljeni pa dolazi do prodora vode u stanove, osobito ako nisu zatvorene grilje, zbog čega je došlo do reklamacije kupaca stanova. Ujedno se ističe da su drvene klupčice nekvalitetno izrađene i postavljene tako da su ispucale.

Iako je tužitelj u više navrata usmeno pozivao tuženika na otklanjanje nedostataka, tuženik ih nije otklonio. Tužitelj procjenjuje da vrijednost potrebnih popravaka iznosi 17.000,00 kn.

Tužitelj smatra da vanjska stolarija koju mu je isporučio tuženik ne odgovara kvaliteti koju je tužitelj platio, odnosno smatra da je minimalno 20% lošije kvalitete od ugovorene pa s tog naslova od tuženika traži daljnji iznos od

66.107,68 kn.

Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe kako je u potpunosti i na vrijeme izvršio svoje obveze iz predmetnog Ugovora.

Nije točno da je tužitelj u potpunosti platio cijenu jer je tuženiku dužan iznos od 49.065,50 kn.

Što se tiče postavljanja stolarije na objekt do 30. studenog 2002. godine, to nije bilo moguće jer su kasnili ostali građevinski radovi. Na objektu „A" u studenom još nisu bili izrađeni svi katovi, a cijela zgrada je bila bez krova. Često su sami radnici tuženika morali skidati oplate s nadvoja i uređivati otvore kako bi se mogla postaviti stolarija. Kompletna vanjska stolarija dovršena je 20. prosinca 2002. godine i tužitelj je zatvorio objekt jer su svi radnici zbog božičnih i novogodišnjih blagdana napustili gradilište.

Oštećenja u vezi ličilačkih radova nisu nastala zbog stolarije, već zbog nanošenja boje najvjerojatnije na mokru žbuku jer su se radovi izvodili zimi kada se boja sporije suši.

Prema saznanjima tuženika ličilački radovi izvodili su se nakon 7. siječnja 2003. godine, a račun broj 2 od 3. travnja 2003. godine od obrta Goricaj odnosi se na redovne ličilačke radove, a ne na otklanjanje nedostataka.

Tuženik je sve nedostatke na koje je ukazao tužitelj zapisnikom od 30. svibnja 2003. godine kvalitetno i na vrijeme otklonio o čemu je izvijestio tužitelja dopisom od 5. lipnja 2003. godine. Nakon toga tuženik nije usmeno ni pismeno obaviješten o otklanjanju bilo kakvih daljnjih nedostataka.

Stolarija koju je ugradio tuženik je kvalitetna i odgovara ugovorenoj, o čemu je tuženik dostavio ateste o kvaliteti stolarije koje je izdao IGH Zagreb.

Tuženik ističe da se unutarnje farbanje obavlja nakon postavljanja stolarije. Dana 25. veljače 2003. godine tuženik je tužitelju predao ključeve objekta i do toga dana nije imao nikakvog kontakta s objektom, a tužitelj je objekt predao korisnicima 22. svibnja 2003. godine. Tuženik je najkasnije tri mjeseca prije primopredaje kupcima objekt predao tužitelju koji je imao dovoljno vremena za provjeru vidljivih nedostataka pa je tužitelj izgubio pravo na prigovor.

Tužitelj nije dokazao da je štetna radnja koja je dovela do štete počinjena od strane tuženika, kao što nije dokazao eventualnu štetu.

Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Rješenjem ovoga suda poslovni broj P – 453/2004 – 34 od 30. ožujka 2007. godine spojeni su ovosudni predmeti poslovni broj P – 453/2004 i P – 914/2006 radi zajedničkog raspravljanja te su se nastavili voditi pod brojem P – 453/2004 (list 136 spisa).

Rješenjem ovoga suda poslovni broj P – 453/2004 – 46 od 6. veljače 2008. godine utvrđen je prekid ovog postupka jer su nad tužiteljem nastupile

pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka. Postupak je nastavljen 9. rujna 2008. godine pod novim poslovnim brojem P – 1148/2008 (list 213 – 214 spisa).

Rješenjem ovoga suda poslovni broj P – 1148/2008 – 52 od 19. rujna 2008. godine utvrđen je prekid ovog postupka jer je tužitelj brisan iz sudskog registra. Postupak je nastavljen 13. srpnja 2009. godine pod novim poslovnim brojem P – 940/2009 (list 230 spisa).

Tuženik je na ročištu održanom 13. listopada 2009. godine naveo da je svoju tražbinu prijavio u stečajnom postupku nad tužiteljem te da mu je tražbina u cijelosti osporena. Stoga je na istom ročištu uredio protutužbeni zahtjev (list 232 spisa).

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu, saslušanjem svjedoka Berislava Jurčevića (iskaz na listu 58 – 61 spisa), Željka Lukića (iskaz na listu 61 – 62 spisa), Vjekoslava Perinića (iskaz na listu 196 spisa), Ilije Raštigorca (iskaz na listu 199 spisa), Bernarda Baštijanovića (iskaz na listu 199 – 200 spisa), Vjekoslava Čalušića (iskaz na listu 200 spisa), te uviđajem na listu mjesta i vještačenjem po vještaku građevinske struke Jasminik Lilić iz Rijeke (Nalaz vještaka na listu 254 – 263 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11).

Sud je izvršio uvid u Ugovor broj 337/5 – 1/2002 od 14. listopada 2002. godine s ponudbenim troškovnikom (list 5 – 10 spisa), račun broj 2 obrta Goricaj od 3. travnja 2003. godine (list 11 spisa), reklamaciju kupca Zvonka Ivanovića od 28. studenog 2003. godine (list 12 spisa), promemoriju od 10. prosinca 2002. godine (list 18 spisa), tuženikov dopis tužitelju o otklanjanju nedostatka od 5. lipnja 2003. godine i 2. lipnja 2003. godine (list 19 – 20 spisa), Ugovor o prijenosu potraživanja (cesiji) na iznos od 425.779,20 kn od 5. studenog 2002. godine (list 30 spisa), građevinski dnevnik tužitelja (list 71 – 108 spisa), tuženikovu prijavu tražbine u stečajnom postupku nad tužiteljem od 5. ožujka 2008. godine u iznosu od ukupno 85.238,21 kn (list 217 – 218 spisa) te u rješenje o osporavanju tuženikove tražbine u iznosu od 49.065,50 kn od 19. ožujka 2008. godine (list 223 spisa).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

U odnosu na tužbeni zahtjev

Tužbeni zahtjev je u cijelosti neosnovan.

Tužbenim zahtjevom tužitelj od tuženika traži naknadu štete u iznosu od ukupno 209.462,36 kn zbog navodnih nedostataka u izvedenim radovima.

Među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora broj 337/5 – 1/2002 od 14. listopada 2002. godine (dalje: Ugovor, list 5 – 10 spisa), kojeg su potpisali tužitelj i tuženik i potvrdili ga svojim pečatima. Člankom 1. Ugovora tuženik se kao izvoditelj obvezao za tužitelja kao naručitelja izvesti stolarske radove po cijeni od 425.779,20 kn (bez PDV-a), čl. 2. Ugovora. Člankom 3. Ugovora propisano je da je rok za završetak radova 30. studenog 2002. godine, dok je člankom 4. ugovoreno da naručitelj za svog predstavnika imenuje Matu Babića, a izvoditelj za voditelja radova Dobroslava Polonija.

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sukladno odredbi 262. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, Narodne novine broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99) kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljanje štete koju je zbog toga pretrpio.

Tužitelj u tužbi navodi kako tuženik nije postavio vanjsku stolariju na objekt do 30. studenog 2002. godine te da je uslijed dolaska zime došlo do oštećenja unutrašnjosti objekta u kojem su bili izvedeni ličilački radovi sukladno dinamici plana izgradnje pa je došlo do smrzavanja, promjene, dizanja i ljuštenja boje.

Sud je po prijedlogu tužitelja odredio izvođenje dokaza uviđajem na licu mjesta i vještačenjem po vještaku građevinske struke.

Stalni sudski vještak u građevinarstvu Jasminka Lilić, dipl. ing. građ. iz Rijeke, Švalbina 7 u svom Nalazu i mišljenju od 30. lipnja 2011. godine (list 254 – 263 spisa) navodi kako tuženik za ugrađenu stolariju nije dostavio dokaze o kvaliteti ugrađene stolarije. Vanjska stolarija koja mu je montirana i ugrađena na predmetne objekte je drvena od jelovine sa drvenim griljama standardne kvalitete. U Ugovoru također nije opisana kvaliteta i vrsta stolarije koja je ugovorena, a iz ponudbenog troškovnika vidljivo je samo da se radi o drvenoj stolariji s griljama, bez jasno naznačene kvalitete, vrste drva, proizvođača i slično. Vještak nadalje navodi kako uviđajem na licu mjesta nisu uočeni nedostaci koji bi ukazivali da su radovi izvedeni nestručno i nesolidno. Također utvrđuje kako nastalu štetu uslijed nestručno ugrađene stolarije nije bilo moguće utvrditi na uviđaju. U građevinskom dnevniku nema upisa izvođača radova i nadzornog inženjera na okolnost smrzavanja broje, dizanja ili ljuštenja te radova na sanaciji nastalih oštećenja, kao niti jednog upisan nadzornog inženjera o kvaliteti odnosno nekvaliteti stolarije koja se ugrađivala, što je nadzorni inženjer

svakako trebao upisati te eventualno u slučaju ne odgovarajuće kvalitete obustaviti gradnju. Nedostaci na koje su ukazivali vlasnici stanova koji su pregledani nisu bili utvrđeni na licu mjesta jer niti u jednom pregledanom stanu nije bilo tragova svježeg vlaženja na zidovima.

Sud je u cijelosti prihvatio Nalaz i mišljenje vještaka budući da je stručan, logičan i objektivan, posebno uzimajući u obzir činjenicu da tužitelj i tuženik nisu imali primjedbi na Nalaz i mišljenje vještaka.

Iz građevinskog dnevnika (list 71 – 108 spisa) vidljivo je da je tuženik započeo s radovima na ugradnji stolarije 28. studenog 2002. godine te da je s radovima završio 26. ožujka 2003. godine. Iz dnevnika je nadalje vidljivo da se tijekom izvođenja stolarskih radova na objektu izvodio cijeli niz obrtničkih, fasaderskih i instalaterskih radova. Iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako redoslijed izvođenja radova nije bio usklađen s tehnologijom materijala odnosno nije bilo moguće zidati pregradne zidove, ožbukati ih i odmah nakon toga započeti soboslikarske radove.

Tijekom postupka tužitelj ničim nije dokazao da su navedena oštećenja u vezi ličilačkih radova nastala zbog toga što tuženik vanjsku stolariju na objekt nije postavio do 30. studenog 2002. godine. Takva oštećenja (kao što su bubrenje i pucanje materijala tj. glet mase i boje), kao što to proizlazi iz Nalaza i mišljenja vještaka mogu nastati zbog cijelog niza tehničkih propusta koje vještak opisuje u svom Nalazu i mišljenju. Da bi došlo do odgovornosti za štetu između štetne radnje i štete mora postojati uzročna veza odnosno šteta se mora javljati baš kao posljedica štetne radnje.

Svjedoci Raštigorac, Baštijanović i Čalušić, koji su bili radnici tužitelja te su radili na uklanjanju ispucale boje su iskazali da je boja bila promrzla i ispucala te da su zbog toga skidali boju sa zidova. No ističe se da su svi ti svjedoci po struci zidari te da niti jedan od njih nije soboslikar da bi mogao objasniti zašto je boja ispucala. Osim toga, niti jedan od njih nije sudjelovao u prvotnom farbanju pa da bi mogao imati saznanja o tome je li farbanje učinjeno prema pravilima struke. Iz tog razloga sud u tom dijelu nije prihvatio iskaze navedenih svjedoka.

Nadalje, svjedok Vjekoslav Perinić koji je na predmetnom objektu bio predstavnik nadzora koje je obavljalo društvo Capital ing d.o.o. Zagreb je iskazao da se ne sjeća da je bilo problema oko stolarije, kao i da između njega i tužiteljevog zastupnika po zakonu Mate Babića nije bilo kontakta vezano za smrzavanje boje u unutrašnjosti objekta.

U konkretnom slučaju tuženik je zaista kasnio s izvođenjem radova ugradnje stolarije s obzirom na to da je svoje radove morao izvesti do 30. studenog 2002. godine, ali sa svojim radovima je započeo tek 28. studenog 2002. godine. Dakle, sud utvrđuje da je tuženik svoje radove izveo sa zakašnjenjem, no, izvođenju tih radova prethode drugi radovi, a tuženik je

istaknuo da u studenom 2002. godine još nisu bili izgrađeni svi katovi te da je cijela zgrada bila bez krova na objektu „A", a građevinski radovi se moraju izvesti prije da je tuženik uopće mogao započeti sa ugradnjom stolarije. Svi su izvoditelji kasnili s radovima, a tuženik je izvodio radove kako su dozvoljavali tehnički uvjeti na gradilištu. Stoga činjenica da tuženik nije postavio svu vanjsku stolariju do 30. studenog 2002. godine, kao što je to bilo ugovoreno, sama po sebi ne znači da je tuženik na bilo koji način odgovoran za nedostatke u ličilačkim radovima. Trajanje isušivanja žbuke je proces koji ovisi o nizu uvjeta koje detaljno opisuje vještak u svom Nalazu i nedostaci u tim radovima mogu nastati zbog cijelog niza tehničkih propusta kako to navodi vještak.

Osim toga, u građevinskom dnevniku nema upisa izvođača radova i nadzornog inženjera na okolnost smrzavanja broje, dizanja ili ljuštenja te radova na sanaciji nastalih oštećenja.

Prema tome, tužitelj tijekom postupka ničim nije dokazao da je za oštećenja unutrašnjosti objekta odnosno za smrzavanje i promjenu te ljuštenje boje odgovoran tuženik.

Tužitelj po toj osnovi traži naknadu štete u iznosu od 48.000,00 kn, a koja se odnosi na trošak satnice pet radnika tužitelja, koji su po navodima tužitelja obavili struganje boje u trajanju od dvadeset radnih dana. Neovisno od toga što tužitelj nije dokazao osnovu odgovornosti za štetu, dodatno se napominje da tužitelj ničim nije dokazao niti visinu štete koju traži u iznosu od 48.000,00 kn.

Svjedoci Ilija Raštigorac, Bernard Baštijanović i Vjekoslav Čalušić, koji su bili zaposleni kod tužitelja na predmetnim radovima na Krku i koji su radili na uklanjanju ispucale boje su iskazali da su u razdoblju kada u obavljali te poslove imali satnicu od devet sati dnevno. Svjedoci se uopće ne sjećaju koliko su dana radili na uklanjanju farbe, kao što se ne sjećaju kolika im je bila dnevnica, osim svjedoka Čalušića koji je iskazao da je ista bila oko 24,00 kn, što je dvostruko manje od cijene satnice koju u tužbi navodi tužitelj.

Slijedom toga, tužitelj ničim nije potkrijepio svoje navode iz tužbe da je satnica radnika iznosila 48,00 kn, niti je u prilog tome dostavio platne liste svojih radnika ili bilo koji drugi dokaz. Iz tog razlog sud je u tom dijelu odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u zatraženom iznosu od 48.000,00 kn.

Tužitelj je nadalje tražio naknadu štete u iznosu od 51.354,68 kn koji se iznos odnosi na ponovno gletanje i ličenje predmetnih prostorija koje je tužitelj platio obrtu Goricaj te na potreban materijal u iznosu od 27.000,00 kn. Budući da tužitelj ničim nije dokazao da je tuženik odgovoran za nastalu štetu koja je nastala na boji u unutrašnjosti objekta, sud utvrđuje neosnovanim tužiteljev zahtjev za naknadu štete po toj osnovi.

Nadalje, tužitelj je u tužbi naveo kako su na ugrađenoj stolariji uočeni nedostaci odnosno da se stolarija koju je postavio tuženik rasušila, ispucala,

grilje nisu u vodoravnom položaju već „vise", prozori su nedovoljno zabrtvljeni pa dolazi do prodora vode u stanove, osobito ako nisu zatvorene grilje, zbog čega je došlo do reklamacije kupaca stanova. Ujedno je istaknuo da su drvene klupčice nekvalitetno izrađene i postavljene tako da su ispucale. Po osnovi popravaka tih nedostataka na stolariji tužitelj potražuje iznos od 17.000,00 kn.

Uviđajem na licu mjesta nisu uočeni nedostaci koji bi ukazivali da je tuženik radove izveo nestručno i nesolidno, niti je nastalu štetu uslijed navodno nestručno ugrađene stolarije bilo moguće utvrditi na uviđaju, što proizlazi iz Nalaza i mišljenja vještaka. Slijedom toga, tužitelj ničim nije dokazao da postoje nedostaci na stolariji koju je ugradio tuženik.

Upravo suprotno, iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je vanjska stolarija koju je tuženik ugradio standardne kvalitete jer da nema nedostataka koji bi ukazivali na to da je tuženik radove izveo nestručno i nesolidno. Dakle, tužitelj nije dokazao osnovu po kojoj traži naknadu štete po osnovi nedostataka u ugrađenoj stolariji pa tako niti visinu štete po toj osnovi. Stoga sud utvrđuje da je tužiteljev zahtjev neosnovan i u tom dijelu.

Nadalje, tužitelj u tužbi navodi kako je mišljenja da vanjska stolarija koju mu je isporučio tuženik ne odgovara kvaliteti koju mu je tužitelj platio odnosno da je 20% lošija od ugovorene kvalitete pa po toj osnovi traži naknadu štete u iznosu od 66.107,68 kn.

Iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je vanjska stolarija koja je montirana i ugrađena na predmetne objekte je drvena od jelovine sa drvenim griljama standardne kvalitete. U Ugovoru nije opisana kvaliteta i vrsta stolarije koja je ugovorena, a iz ponudbenog troškovnika vidljivo je samo da se radi o drvenoj stolariji s griljama, bez jasno naznačene kvalitete, vrste drva, proizvođača i slično. Osim toga, u građevinskom dnevniku nema niti jednog upisa nadzornog inženjera o kvaliteti odnosno nekvaliteti stolarije koja se ugrađivala, što je nadzorni inženjer svakako trebao upisati te eventualno u slučaju ne odgovarajuće kvalitete obustaviti gradnju.

Dakle, niti te svoje navode tužitelj ničim nije dokazao što je dužan učiniti sukladno odredbi čl. 219. st. 1. i čl. 7. st. 1. ZPP-a, a što nije učinio.

Stoga sud utvrđuje da je tuženik u cijelosti ispunio svoju ugovornu obvezu te da tuženiku nije prouzročio štetu, a naknadu koje tužitelj traži ovom tužbom.

Slijedom toga, sud je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan i odlučio kao u t. I. izreke presude.

U odnosu na protutužbeni zahtjev

Tuženik – protutužitelj (dalje: tuženik) je 12. lipnja 2003. godine podnio prijedlog za ovrhu ovome sudu protiv tužitelja – protutuženika (dalje: tužitelj) radi

isplate iznosa od 134.065,50 kn na temelju vjerodostojne isprave – računa sa zateznom kamatom od dospijeća do isplate.

Na rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrv – 2967/2003 od 24. lipnja 2003. godine, kojim je cijelosti prihvaćen prijedlog za ovrhu, tuženik je pravovremeno uložio prigovor.

Rješenjem ovoga suda poslovni broj Ovrv – 2967/2003 od 30. srpnja 2003. godine, rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrv – 2967/2003 od 24. lipnja 2003. godine stavljeno je izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha te su ukinute provedene radnje pa je postupak u tom dijelu nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga. Postupak je nastavljen pod poslovnim brojem P – 914/2006.

Protiv citiranog rješenja tužitelj je podnio žalbu, koju je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske rješenjem poslovni broj Pž – 2023/04 – 2 od 1. lipnja 2004. godine odbio kao neosnovanu.

Tuženik je tijekom postupka izjavio da su njegovi radnici Goran Gršković i Franjo Filipović obavljali isporuku betona za tužitelja na temelju Ugovora broj 339/2 -1/2002. Nadalje je istaknuo da je Boris Burlović obavljao isporuku frakcije odnosno pijeska tuženiku. Također je istaknuo da niti u jednom trenutku isporuke robe niti ispostave utuženih računa tužitelj nije reklamirao primljenu robu niti račune.

Tužitelj je istaknuo da je tuženik uz svoje račune priložio izdatnice, koje su njegov jednostrani dokument i koji je nepotpisan i neovjeren od tuženika te ne može biti dokaz za navodnu isporuku robe.

Tijekom postupka tuženik je izvijestio sud da je tužitelj djelomično podmirio utuženi iznos i to dio računa broj 2879 u iznosu od 17.023,92 kn dana 2. travnja 2003. godine, iznos od 20.000,00 kn 5. rujna 2003. godine te iznos od 16.853,09 kn 21. listopada 2003. godine, čime je podmiren iznos od ukupno 53.877,01 kn dok je za naplatu po tom računu ostao iznos od 15.185,33 kn. Nadalje, tužitelj je u cijelosti platio račun broj 133 dana 24. listopada 2003. godine u iznosu od 5.168,94 kn te račun broj 282 dana 24. listopada 2003. godine u iznosu od 2.977,97 kn te je djelomično platio račun broj 827 dana 5. lipnja 2003. godine u iznosu od 40.000,00 kn pa je za naplatu po tom računu ostao iznos od 4.661,76 kn.

Dakle, tužitelj je podmirio utuženi iznos od 85.000,00 kn pa je u tom dijelu tuženik povukao protutužbu te je ustrajao kod protutužbenog zahtjeva za isplatu preostalog iznosa od 49.065,50 kn.

Budući da je tijekom postupka nad tužitelju otvoren stečajni postupak na temelju rješenja ovoga suda poslovni broj St – 29/07 od 30. studenog 2007. godine, to je tuženik uredio protutužbeni zahtjev na način da traži utvrđenje

postojanja tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 49.065,50 kn s kamatom (list 231 – 232 spisa).

Tuženik ističe kako protutužbenim zahtjevom traži isplatu iznosa od 49.065,50 kn, s time da iznos od 44.404,00 kn traži na ime neplaćene robe i to betona i frakcije na temelju Ugovora broj 339/2 – 1/2002, dok iznos od 4.661,76 kn traži na ime isplate naknade za stolarske radove na temelju Ugovora broj 337/5 – 1/2002.

Tužitelj je u prigovoru protiv rješenja o ovrsi istaknuo prigovor neredovitosti pravnog puta navodeći da tužitelj nema pravnog interesa za podnošenje prijedloga za ovrhu već je trebao podnijeti tužbu. Nadalje, istaknuo je prigovor preuranjenosti prijedloga za ovrhu navodeći da tuženikova tražbina još nije dospjela.

Sud je izvršio uvid u utužene račune i izdatnice za beton uz svaki od utuženih računa (list 3 – 39 spisa), reklamaciju tužitelja na račun broj 827 (list 50 spisa) te u Ugovor broj 339/2 – 1/2002 od 14. listopada 2002. godine (list 78 – 79 spisa).

Nadalje, sud je izveo dokaz saslušanjem svjedoka Borisa Burlovića (iskaz na listu 87 – 90 spisa), Gordana Grškovića (iskaz na listu 90 – 93 spisa), Dobroslava Polonija (iskaz na listu 100 – 102 spisa) i Dragutina Čunka (iskaz na listu 102 – 103 spisa).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Sniženi protutužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Prije svega se ističe da je neosnovan tužiteljev navod kako tuženik nema pravnog interesa za podnošenje prijedloga za ovrhu, već da je trebao podnijeti tužbu. Tuženik je u konkretnom slučaju tužitelju izdao račune, koji su vjerodostojne isprave sukladno odredbi čl. 28. Ovršnog zakona (dalje: OZ-a, Narodne novine broj 57/96, 29/99, 42/00 – Odluka USRH, 173/03, 194/03 – Isp., 151/04, 88/05, 121/05, 65/08, 139/10 i 125/11), a na temelju kojih tuženik ima pravo pokrenuti ovršni postupak na temelju prijedloga za ovrhu.

Također je neosnovan tužiteljev navod kako je prijedlog za ovrhu preuranjen budući da je uvidom u račune na temelju kojih je izdano rješenje o ovrsi utvrđeno da su dospjeli prije podnošenja prijedloga.

Među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora broj 339/2-1/2002 od 14. listopada 2002. godine (list 78 – 79 spisa). Sukladno odredbi čl. 1. Ugovora tuženik – protutužitelj se obvezao tužitelju – protutuženiku isporučiti beton MB 30 pumpani u količini od 200 m.

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sukladno odredbi čl. 454. st. 1. ZOO-a (starog) ugovorom o kupoprodaji prodavatelj se obvezuje predati kupcu stvar u vlasništvo, a kupac se obvezuje platiti mu cijenu.

U konkretnom slučaju tuženik je dužan dokazati da su tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu kupoprodaje odnosno da je tužitelju isporučio robu (beton i frakciju) na koju se odnose utuženi računi.

Sud je na temelju dokumentacije u spisu (Ugovora i izdatnica) te iskaza svjedoka utvrdio da su tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu te da je tuženik tužitelju isporučio beton i pijesak, te mu za isporučenu robu izdao račune, koje je tužitelj dužan platiti.

Uvidom u izdatnice za beton uz svaki od utuženih računa sud je utvrdio da je količina betona navedena u svakom pojedinom računu ista količini navedenoj u izdatnicama, a koja je isporučena kupcu odnosno tužitelju. Nadalje, na svim izdatnicama je kao kupac – naručitelj označen upravo tužitelj te je na svakoj naznačeno gradilište (grad Krk), a na koje je tuženik tužitelju isporučio beton i pijesak. Sve izdatnice su potpisane u rubrikama: „potpis prijevoznika, naručitelja i isporučitelja".

Svjedoci Boris Burlović i Goran Gršković su iskazali da je tuženik tužitelju isporučio predmetnu robu na gradilište te su potvrdili potpise na izdatnicama. Također su iskazali kako im nije poznato tko je izdatnice potpisao u rubrikama „potpis naručitelja" jer su izdatnice potpisivane na gradilištu, a potpisivali bi ih voditelji gradilišta zaposleni kod tužitelja.

Slijedom navedenog, na temelju dokumentacije koja je priložena spisu te iskaza svjedoka sud je utvrdio da je tužitelj zaprimio robu na koju se odnose utuženi računi.

Što se tiče računa broj 827 od 28. ožujka 2003. godine, na temelju kojeg tuženik – protutužitelj traži isplatu iznos od 4.661,76 kn ističe se kako tuženik – protutužitelj tom računu nije posebno prigovorio, odnosno nije obrazložio iz kojeg razloga osporava taj račun. Osim toga, taj je račun izdan na iznos od ukupno 44.661,76 kn, a tuženik – protutužitelj ga je djelomično podmirio i to u iznosu od 40.000,00 kn. Budući da je dakle tuženik – protutužitelj u većem dijelu podmirio taj račun, a tijekom postupka nije naveo iz kojega razloga ga osporava, to je sud i u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev.

Slijedom navedenog, sud je utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu kupoprodaje te da je tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu i tuženiku isporučio robu na koju se odnose utuženi računi, koje tuženik nije u cijelosti

platio. Tuženik je kao kupac dužan platiti cijenu za isporučenu robu tj. utužene račune sukladno odredbi čl. 454. ZOO-a.

Tuženik – protutužitelj uređenim protutužbenim zahtjevom traži utvrđenje da postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda tuženika – protutužitelja kao stečajnog vjerovnika prema tužitelju – protutuženiku kao stečajnom dužniku u iznosu od 49.065,50 kn s kamatom od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do dana otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem – protutuženikom 30. studenog 2007. godine.

Stoga je sud prihvatio protutužbeni zahtjev u dijelu u kojem tuženik – protutuženik traži utvrđenje tražbine u iznosu od 49.065,50 kn i odlučio kao u t. II. izreke presude.

Odredbom čl. 96. Stečajnog zakona (dalje: SZ-a, Narodne novine broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06 i 116/10) propisano je da stečajni vjerovnici mogu tražbine prema dužniku ostvariti samo u stečajnom postupku, a čl. 173. propisan je način prijave tražbina. Ako tražbinu stečajni dužnik ospori pokrenut će se tj. nastaviti parnica radi utvrđivanja osporene tražbine (čl. 178), a ako je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka tekla parnica o tražbini, postupak radi utvrđivanja nastavit će se preuzimanjem te parnice (čl. 179.).

Dakle, ako se u tijeku postupka otvori stečajni postupak nad jednom od stranaka, osnovna pretpostavka za daljnje postupanje jest da je tuženik - protutužitelj utuženu tražbinu prijavio u stečajnom postupku i da mu je tražbina osporena.

No, rješenjem o osporavanju tražbine tuženiku – protutužitelju osporena je jedino tražbina u iznosu glavnice od 49.065,50 kn, a koja ne sadrži obračunate kamate (list 223 spisa).

Stoga je sud odbacio protutužbeni zahtjev u dijelu u kojem tuženik – protutužitelj traži utvrđenje postojanje tražbine koja se odnosi na kamate budući da za to nisu ispunjene procesne pretpostavke jer tražbina po toj osnovi nije niti osporena u stečajnom postupku nad tužiteljem. Slijedom toga, sud je donio odluku kao u t. III. izreke rješenja.

Odredbom čl. 451. st. 3. ZPP-a propisano je da će sud u odluci o glavnoj stvari odlučiti održava li se platni nalog u cijelosti ili djelomično na snazi ili se ukida. Primjenjujući citiranu zakonsku odredbu, ovaj sud je platni nalog ukinuo u cijelosti i odlučio o protutužbenom zahtjevu. Naime, platni nalog može se održati na snazi samo u onom obliku u kojem je izdan.

U konkretnom slučaju, nakon podnošenja prijedloga za ovrhu otvoren je stečajni postupak nad tužiteljem – protutuženikom te je tuženik – protutužitelj uredio tužbeni zahtjev sukladno odredbi čl. 180. Stečajnog zakona.

Dakle, sud više nije mogao održati na snazi platni nalog (VTS RH, Pž – 5214/08 od 15.2.11.), već je jedino bilo moguće ukinuti platni nalog te odlučiti o protutužbenom zahtjevu na način kako ga je tužitelj precizirao na ročištu 13. listopada 2009. godine. Stoga je sud u cijelosti ukinuo platni nalog poslovni broj Ovrv – 2967/03 i donio odluku kao u t. I. izreke rješenja.

Budući da je tuženik – protutužitelj u podnesku zaprimljenom na ročištu 12. lipnja 2006. godine (P – 914/2006) povukao tužbu za iznos glavnice od 85.000,00 kn, to je sud na temelju odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a utvrdio da je tužba povučena u tom iznosu (t. II. izreke rješenja).

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Sud je tuženiku – protutužitelju priznao parnični trošak u iznosu od 63.055,80 kn (t. III. izreke presude). Napominje se da vrijednost predmeta spora po tužbi iznosi 209.462,36 kn, a nakon donošenja rješenja o spajanju ovog postupka s postupkom poslovni broj P – 914/2006 (protutužba) od 30. ožujka 2007. godine, vrijednost predmeta spora iznosi 258.527,86 kn.

Parnični trošak odnosi se na trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.550,00 kn i na presudu u iznosu od 840,00 kn Zakonu o sudskim pristojbama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 26/03 - pročišćeni tekst i 125/11), te trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 148/09) koji se sastoji od troška sastava podneska od 14. siječnja 2005. godine u iznosu od 2.500,00 kn sukladno Tbr. 8/1, troška zastupanja na ročištu 19. siječnja 2005. godine i 18. listopada 2006. godine u iznosu od po 2.500,00 kn (ukupno 5.000,00 kn) sukladno Tbr. 9/1, troška sastava podnesaka od 20. siječnja 2005. godine, 11. ožujka 2005. godine, 19. veljače 2007.godine, 25. travnja 2007. godine, 22. svibnja 2007. godine i 14. rujna 2007. godine u iznosu od po 500,00 kn (ukupno 3.000,00 kn, a tuženik je tražio iznos od po 2.500,00 kn po podnesku odnosno iznos od ukupno 15.000,00 kn) sukladno Tbr. 8/3, troška zastupanja na ročištima 19. travnja 2007. godine, 5. lipnja 2007. godine, 12. rujna 2007. godine, 14. studenog 2007. godine, 13. listopada 2009. godine, 16. svibnja 2011. godine i 21. prosinca 2011. godine u iznosu od po 5.000,00 kn (ukupno 35.000,00 kn) sukladno Tbr. 9/1, PDV u iznosu od 11.615,00 kn sukladno Tbr. 42 te trošak ovrhe poslovni broj Ovrv – 2967/03 u iznosu od ukupno 3.700,80 kn.

Zahtjev tuženika – protutužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od ukupno 39.360,00 kn je neosnovan (t. IV. izreke presude).

Sud tuženiku – protutužitelju nije priznao trošak u navedenom iznosu, koji predstavlja razliku između naknade koju je tužitelj tražio i iznosa koji mu je sud priznao po svakoj pojedinoj radnji kako je naprijed obrazloženo.

Nadalje, sud tuženiku nije priznao zahtjev za naknadu parničnog troška koji se odnosi na trošak zastupanja na ročištu 5. veljače 2004. godine u iznosu

od 2.500,00 kn uvećano za PDV jer to ročište nije bilo održano, a niti je moglo biti održano budući da je tužba podnijeta nakon tog datuma odnosno 19. ožujka 2004. godine.

Sud tuženiku nije priznao zahtjev za naknadu troška sastava prijedloga za ovrhu u iznosu od 2.500,00 kn uvećano za PDV budući da je taj trošak sadržan u trošku ovrhe poslovni broj Ovrv – 2967/03 u iznosu od 3.700,80 kn, koji iznos mu je sud u cijelosti priznao.

Sud tuženiku također nije priznao trošak sastava podneska od 3. svibnja 2005. godine u iznosu od 2.500,00 kn uvećano za PDV budući da taj podnesak ne prileži spisu.

Također tuženiku nije priznat trošak zastupanja na ročištu 3. siječnja 2010. godine u iznosu od 5.000,00 kn uvećano za PDV budući da je o trošku zastupanja na tom ročištu odlučeno na samom ročištu.

Rijeka, 4. siječnja 2012. godine

REPUBLIKA HRVATSKA 22 TRGOVAČKI SUD U RIJECI

sudac
Tamara Jugo

Sudac TAMARA JUGO, v.r.
ZA TOČNOST OTPRAVKA

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.